

En Sørge-Sang
Over
Christian Johan Wiig og hans Stedsøn, af Næverfjord?,
hvilke begge forliste paa Østhavet mellom Kjøllefjord og
Vardø i April 1866.

Efter Begjæring forfattet
af
O. Christian Sørensen,
Skolelærer i Hammerfest Landsogn.

Prix 2 s.

Hammerfest, 1868.
Trykt hos E.B. Leinann.?

Mel. Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

Ustadig er Alt paa Jorden,
Ustadighed er vores Kaar,
Den bringer ofte med sig Sorgen,
Ja følger med os hvor vi gaar;
Den løfter lydelig sin Røst,
Og presser Sukke af vort Bryst.

2. I Aaret Attenhundred', skriver
Og sex og sexti Aar dertil,
Aprili Maned det og bliver,
hvorom vor Sang sig dreie vil;
At fire Mænd mon drage ud,
men fandt sin Grav i Havets Dyb.

3. Den Mand, hvorum vi her vil tale,
han bar sit Navn: "Kristian Wiig",
han pleied' aldrig at prale,
han bygged' sig et lidet Skib,
med det at pløie Bølgen blaa,
men det blev hannems Ligebaar'.

4. Dybtsørgende, o Enkekvinde!
Som ene her i Sorgen gaa,
Du knyttet har saa kjære Minder
Til dem, du nu her savne maa;
Det bittert var, du sidde maa
Igjen med tre forladte Smaa.

5. Den Skjæbne før du monne friste,
Din første Mand du mistet har,
- Det Sorgens Bæger du maa drikke,
- han fandt i Bølgen og sin Grav;
han hviler nu i Havets Dyb,
men Sjælen den er vist hos Gud.

6. Den Sorg var tung, du maatte smage,
Du sad som Enke med to Smaa,
Du selv for dem maatte Omsorg drage
Og Gud han monne bi dig staa.
Den Sorg var tung, den svandt dog hen,
En anden Ven du fandt igjen.

7. Men se den Glæde og omvendtes
Til Vemod, Bitterhed, Modgang,
Du Sorgens harpe maatte stemme,
Og atter kvæde Sørgesang,

Forid du atter misted' har
De, som for dig saa kjære var.

8. De ud begav sig uforhalet,
Og reiste ud fra Kjølffjordhavn,
De fire Mand var udi Tallet;
Tre udaf dem var Ægtemænd,
Som skulde ud at tjene Brød,
Men fandt i Bølgen brat sin Død.

9. Det billigt her vel lignes kund',
Med Paulus med Millitte? Ø,
Hvor Skibet pladt mon gaa tilgrunde
For Stormens Voldsomhed og Sø;
Det sidste vel ei lignes kan,
Thi her kom ingen frelst til Land.

10. En Naomi jo maatte drage
Fra Noah? til Judæas Land
- Den Sorg du ogsaa her fik smage,
Du misted' Søn og Ægtemand;
Du klager ofte udi Løn:
Min Mand, min Mand, min Søn, min Søn!

11. Som enlig Fugl paa Taget sidder,
Saa sidder du igjen forladt,
Du under Sorgen sukker, kvider
Din Vemodstaare Dag og Nat;
Ja hjertet bløder og er øm
Udi den stride Taarestrøm.

12. Du tabte Ægteven og Mage,

Og fik derfor en Grædehøst,
Saa mange kummerfulde? Dage,
Du savnet har din Hjertenslyst;
Han jo med dig forenet var
I næsten fjorten fulde Aar.

13. Din Søn er borte, du maa græde
For dit, det elskelige Viv,
Du under Hjertet ham mon bære
Udi dit Moderskjød og Liv;
Men Herren tog, det han dig gav,
Din Alderdommes Støttstav.

14. Hans Levedage var ei mange,
Han stod just i sin blomstrend' Vaar,
Nu maa du kvæde Sørgesange,
Hans alder – to og tyve Aar.
Hans Bane visstnok Stakket? var,
Han fik en vaad og fuktig Grav.

15. Nu maa du græde bitre Taare,
Det var dog en Ulykkesstund,
Det lille Skib var deres Baare,
Ligbærerne de Bølger rund,
Der hørtes ingen Klokke-Klang,
Ei heller nogen Ligesang.

16. Farvel min dyrebare Kone,
Gud, Herren, din Beskjærmer? vær,
Du kvæder nu vel Sørgesange,
Fordi at jeg nu borte er;
Men tænk, vi samles skal igjen

I Himlens ny Jerusalem.

17. Modtag mit Farvel, Børn kjære!

Og hør Jers Faders sidste Ord:

”I maa med Taalmod Alting bære,
og adlyde stedse Eders Mor,
Adlyd Guds vilje, gode Bud,
Han fører alting herligt ud.”

18. Farvel, min kjære ømme Moder!

Det er din Søn, hans sidste Ord,
Tak for de mange, mange Goder,
Og for din Kjærlighed saa stor;
Nu gaar jeg fra dit Aasyn ud,
Og følger stedse Lammets Bud.

19. O kjære Mor, du maa mig savne,

Det veed jeg vist til Punkt og Prik,
Du tænker paa mig mange Gange,
Du fik ei vide, hvor det gik;
Med haab og tro, vi samles nok
I Himlen, blandt Guds Børneflokk.

20. Farvel nu mine Søskend' kjære!

Det samme Ord fra mig modtag:

”I maa bestandig lydig være,
og lev' saa Herren til Behag;
Saa skal I visstnok komme hjem,
Hvor jeg nu er i Himmelen”.

21. Lær os, o kjære Gud og Herre!

At tælle vore Dage saa

At vi altid kan færdig være,
Til Dødens hvile ind at gaa;
I hjertet du os Visdom giv,
Og vores Hjælper du os bliv.

22. Trøst, kjære Herre Gud og Fader
Enhver, som Sorgens Byrde bær!
Vær du de Faderløses Fader,
Ja Enkers Skjold og Værge vær!
Før os fra denne Jammerdal,
Til dig i Himlens Frydesal!